

Molnár Gábor

Rügyező

kosarát csoszogva vonszoló
agg anyó időnk,
diókként zörgő
rossz percem mind,
az örökből kidőlt

az idő alá züllő ember
ördöggáncson esik-kel,
sorskorsója részegeként
kapálózva,
bálványokhoz esdekel

a számárként iázó imádság
biz' nem mászik az égbe,
korma konok káromával
szennyet sző a szívre,
helyette bár égne

lány lánggal,
mily szelíden sercenő érték,
nem kell a lávahó,
őrzöngő gejjír,
Krisztus az egyetlen mérték

a belőlem kinyesett látható
csupán tört énelem,
a mindenség jelével
láthatatlanul,
vándorolsz énelem

s hogy szerelmes beléd a Nap,
rügyező remény,
a teljesség emlékezetét
őrizni meg,
általad üzen a fény